

ბუნების

114/3
2003

2003

9/10

განმომცის 1924 წლიდან

ირმა თავართქილაძე

ჰამბიური

(ქოხედიან ერთ მოქმედებად)

მოქმედი პირნი

კაცი

მეზობელი კაცი

მეზობელი კაცის ცოლი

სცენა პირველი

მ. კ. - აქედან ჭერში კიბეს გავჭრით. თქვენი დაკრძალვის ხარჯებს მთლიანად მე და ჩემი ცოლი ვიღებთ ჩვენს თავზე. (ცოლს ბელზე კოცნის) რას იზამთ, ყველა სიკედილის შვილები ვართ.

მ. კ. ც. - არასოდეს დამავეინყდებით! (მეორე ოთახში შერბის)

მ. კ. - რა ავეჯი გაქვთ? (ცრემლს იწმენდს) ვილაცას ხომ უნდა დაუტოვოთ. სიკედილი ულმობელია. მთელი ცხოვრება ნვალობ, ნელეზე ფეხს იდგამ, სიქა გეცლება... აგარაკი ხომ გაქვთ?... ეჰ, თქვენ რა გენალელებათ, ხვალ ნკაპი და შორჩა, დაისვენებთ. მე ვიკითხო... ცოლი... ყოველ დღით ვფიქრობ, ნეტაე სადმე ფეხი გადაუბრუნდეს-მეთქი. წარმოიდგინეთ, დღეში ასობით ადამიანი იღუპება უბედური შემთხვევით, ჩემი ცოლი კი აქამდე ცოცხალია. მერე, რომ იცოდეთ, რა ჯანმრთელია და როგორი ფრთხილი, თითიც არ ეჭრება... ნობების კოლექციას აგროვებს... სული ამომძვრა ამ-

დენი სირბილით. სამ ადგილას ვმუშაობ. იცით, რამდენი ფული უნდა ნობებს?... ნუთუ არასოდეს გამოჩნდება ვინმე, მომამოხროს ეს დამტყვერილი ნობები?... ჩემი რა ბრალია თუ ცარიელი კედლები მიყვარს. მტვერი მეზიზღება, თავს მატკიებს, თავის ტკივილზე გუნება მიფუჭდება და კაცი არაა ქვეყანაზე, გული გადავუშალო. თქვენც არაფერს გეტყვოდით, ხვალ რომ... აქამე, ჩააცივი, დაახურე - რითი, რაც არა მაქვს. მთელი ფული ამ ოხერ ნობებს შევალე. დასწყევლოს ეშმაკმა! ტყუილი და თვალთმაქცობა... ჩემს ცოლს ჰგონია მიყვარს, მე კი ორი კვირაც არ მიყვარებია. ათი წელია ვიტანჯები. ვინვი. მე ცარიელი თეთრი კედლები მიყვარს, როგორიც თქვენი სახლის კედლებია, მაგრამ მალე ჩემი ცოლი იმასაც ნობებით გაავსებს. ჩემი ცოლისთვის ბევრჯერ მილალატია, როგორც ხდება-ხოლმე. იგი ყველას მოსწონს, მე კი დამავეინყდა, როდის მომწონდა ან მომწონდა თუ არა საერთოდ. (გასაღებს აჩვენებს) სხვანაირად აქედან ვერ გახვალთ.

ქვეყანაზე თითქმის არაფერი მინახავს. საზოგადოება მბოჭავს და მშინერ ვირთხასავით სიბნელეში ყოფნას ვამჯობინებ. ჩვენი ქალაქიდან ფეხი არ გამოდგამს, არასოდეს არსად დამისვენია. დილით ადექი, სამსახურში წადი, ერთიდან მეორეში, მეორედან მესამეში... მოიზომეთ... (შარვალ-კოსტუმს აწვდის) ჩემმა ცოლმა თქვენთვის იყიდა. მას სურს, რომ თქვენი დაკრძალვის დღეს... ხომ გესმით... ისე ვიღლები, გაზეთის ნაკითხვასაც ვეღარ ვახერხებ. მთელი დღე ჯიბით დამაქვს. ვჭამ თუ არა, ლოგინამდე ძლივს ვალწევ. ხანდახან მაგიდაზევე მძინება. ჩემი ცოლი ღამ-ღამობით მიდის, არასოდეს მიკითხავს სად არც ვამტყუნებ. ჩემს ცოლს გართობა უყვარს, მე კი მისი გართობა აღარ შემიძლია. (აღტაცებით) ოხ როგორ გიხდებათი (იციინის) სრულიად შეგცვალათ.

ქ. - მართლა?.. აი, აქ ცოტათი მიჭერს, მგონი პატარა მაქვს. (სახელოებზე იხედება) შეიძლება...

მ. ქ. - არ შეიძლება. ჩემთვის...

ქ. - რატომ?

მ. ქ. - იმიტომ, რომ არა გვაქვს.

ქ. - არც აბაზანაში?

მ. ქ. - ჩემთვის სულერთია... ჩემი ცოლი ფიქრობს, სარკეში თუ არ დაინახავს თავის თავს, აღარ დაბერდება. ჩემთვის სულერთია ჩემი ცოლი ვისთან დადის. ოღონდ მე ნუ წავანარებ. განა იმიტომ, რომ მართლა ვებრაზობ, არა, თავს ძალას ვატან ვავებრაზდე, რომ ჩემს ცოლს ეგონოს, უმისოდ ყოფნა არ შემიძლია... კისერიც უტეხია... როცა ვეჭვიანობ, ნერვები ეშლება, მაგრამ ვიცი, გულში სიამოვნებს და ჩემგან არასოდეს წავა. (ძველ ჩასაცმელზე) ნაგვის ყუთში ჩაყარეთ, აი, იქ... მე ვარდის სუნი მიყვარს... ჩემს ცოლს კი ვარდები მიცვალეზულს ახსენებს. მიცვალეზულები ეზიზნება,

რადგან ჰგონია, არასოდეს მოგვხვდება მეც ასე მგონია, რომ... მუდმივია. ჩემი ცოლი... ცუდად ხომ არა ხართ?.. გასუქდა და აღარაფერი უხდება. (კაცი მოწყვეტით ვარდება. სახეზე ხელებს ურტყამს) როგორ შემამინეთ!.. მშურს!.. ყველასი მშურს. ჩემი ცოლის მშურს. (ცოლი ღამის პერანგში შემოდის და ქმარს ეხვევა) ხშირად ვჩხუბობთ, მაგრამ მალევე ვრიგდებით, სხვაგვარად შეუძლებელია. (ცოლი გადის. თვალს აყოლებს) მიყვარს, როცა ქალი (ჩურჩულით) ტირის, გული მიჩუყდება. ჩემი ცოლი კი არასოდეს არ ტირის. ამით, როგორ გითხრათ... შეურაცხყოფილი ვარ... დიახ, ძალიან შეურაცხყოფილი. (ნაიარეეს იფხანს ყურის ქვეშ) ამ ნაიარეეს ხედავთ? ბავშვობაში გამეჭრა, ისე, შემთხვევით... ბავშვობა აღარც მახსოვს, ეს იარა კი დამრჩა.

ქ. - ღილი მოსძვრა.

მ. ქ. - დავაკერებ, მომეცით.

ქ. - მოკლედ...

მ. ქ. - ცაცია ვარ. ყველაფერს მარცხენა ხელით ვაკეთებ. მარჯვენათი ვნერ მხოლოდ. ჩემს ცოლს... რას ამბობობდით?

ქ. - არ შეგიძლიათ იარაღი მაჩვენოთ?

მ. ქ. - (კერავს) პირველ უჯრაშია.

ქ. - კარგი იარაღია. თქვენია?

მ. ქ. - არა. ჩემმა ცოლმა ითხოვა.

ქ. - ვისგან?

მ. ქ. - არ ვიცი. ჩაიკვით (პიჯაკს უწევის).

ქ. - (იარაღს მაგიდაზე დებს) მომისმინეთ, ჩემს ბინას დაგითმობთ, მე სხვა ბინაც მაქვს. მართალია ამ ბინასავით კარგი არ არის, მაგრამ შიგ არავინ ცხოვრობს. არასოდეს შეგანუხებთ. არავის არაფერს ვეტყვი. არც არავინ მყავს, რომ უთხრა. ყველაფერი ჩვენს შორის დარჩება. თუ გნე-

ბავთ, ხელწერილს დაგინერთ. ახლა-ვე...

მ. პ. - ჩაიცვით, გაცივდებით.

ქ. - აგარაკსაც, რა თქმა უნდა, მოგცემთ.

მ. პ. - გშობთ?

ქ. - სამწუხაროდ, ფული არა მაქვს, მაგრამ შემძლია ვინმეს ვესესხო. თანხა სულერთია. დამისახელეთ ნებისმიერი თანხა და დრო, ნუთსაც არ გადავაცდენ.

მ. პ. - დაჯექით.

ქ. - დამიჯერეთ, ტყუილი არავისთვის მითქვამს.

მ. პ. - პალვა...

ქ. - გულის მანკი მაქვს. ღამ-ღამობით პაერი არ მყოფნის, ოფლი მასხამს და კრუნჩხვები მემართება.

მ. პ. - გიყვართ?

ქ. - არა, პალვა არ მიყვარს. გამიშვით აქედან. დამიჯერეთ, გემუდარებით, დამისახელეთ ნებისმიერი თანხა...

მ. პ. - რატომ არ გიყვართ?

ქ. - ოღონდ ერთი პირობით, რომ შემდგომ აღარასოდეს მომაკითხავთ. ამის პირობა აუცილებლად უნდა მომცეთ, აუცილებლად... არ შემძლია ყოველდღე ვიფიქრო, რომ ხვალ უსათუოდ მოგვედები. ეს ჩემს ძალას აღემატება... გულის მანკი მაქვს...

მ. პ. - (ჭამს) ნვიმს.

ქ. - ადამიანი არა ხართ? შემობრალეთ... აუად ვარ. ნახეთ, რა ფერი მადევს. ღამ-ღამობით.. აი, ახლაც მწეება. ყველაფერს მოგცემთ, ყველაფერს, ოღონდ მთხოვეთ... გულის მანკი მართლა მაქვს. დედაჩემმა ხუთი წლისა დამტოვა, მას მერე დედა თვალთ აღარ მინახავს... დედა არავისთვის დამიძახია. სულ ენაზე მადგას ეს სიტყვა, მაგრამ მაინც არავისთვის დამიძახია. დამიჯერეთ, ყველაფერს მოგცემთ, ოღონდ გამიშვით აქედან.

(ტირის) გულის მანკი მაქვს, დედაჩემმა ხუთი წლისა დამტოვა...

მ. პ. - ჩემი ცოლი...

ქ. - სულ ენაზე მადგას ეს სიტყვა...

მ. პ. - ჩემი...

ქ. - გამიშვით აქედან, გამიშვით აქედან!

მ. პ. - ჩემი ცოლი...

ქ. - გამიშვით აქედან...

მ. პ. - ენევა, მე მიმაღავს, რომ ენევა. დამიშვიდით.

ქ. - იცოდეთ...

მ. პ. - ცოვა.

ქ. - დაიტანჯებით.

მ. პ. - პალვა რატომ არ გიყვართ?

ქ. - არა, ამაზე უარესად.

მ. პ. - ამაზე უარესად?

ქ. - ამაზე უარესად.

მ. პ. - შმ, ამაზე უარესად... (ჭამს)

ქ. - ეს ტანჯვა მოგენატრებათ.

მ. პ. - მაინც გასინჯეთ (პალვაზე).

ქ. - შეიძლება თავიც მოიკლათ.

მ. პ. - უკრავთ? (როიალზე მიუთითებს)

ქ. - შეიძლება თავიც მოიკლათ!

მ. პ. - (ტურებს ბელსახოცით იწმენდს) არასოდეს.

ქ. - დამიჯერეთ.

მ. პ. - სამწუხაროდ, დაკვრა არც მე ვიცი და არც ჩემმა ცოლმა.

ქ. - მე იურისტი ვარ.

მ. პ. - ნახეთ, ზედ რამდენი მტვერია.

ქ. - არ შეგრცხვებათ?

მ. პ. - (მტვერს წმენდს როიალზე) განმეხდით თუ არა, მობრუნდებით და ზედ ისევ მტვერია. არ გამაბრაზოთ.

ქ. - თვალი ხომ უნდა გაუსწოროთ...

მ. პ. - (მტვერის ტილოს მოისვრის) ხომ გითხარით, არ გამაბრაზოთ-მეთქი.

ქ. - მოგკლავ! (ყელში ეცემა)

მ. პ. - გაგიჟდით? (ხელებს გადა-

უგრებს) თუ იურისტი ხართ, ზრდილობა არ უნდა დაგავინყდეთ. (ხელს უშეკებს) მე მომზადეთ.

ქ. - (იარაღს ხელს დააველებს. უმიზნებს) გესვრით!

მ. ქ. - მესროლეთ.

ქ. - გესვრით (!)

პ ა უ ზ ა

მ. ქ. - (იციანის) ნუ მაციინებთ.

ქ. - გესვრით.

მ. ქ. - ჩემმა ცოლმა ლამისაა ჭერზეც ნახები გააკრას. ხედავთ, რა დღე-ში ვარ?! იარაღი დამიბრუნეთ.

ქ. - გესვრით.

მ. ქ. - დამიბრუნეთ, თქვენი ხომ არ არის.

ქ. - არც თქვენია.

მ. ქ. - დამიბრუნეთ (ნაბიჯს წინ დგამს).

ქ. - გესვრით!

მ. ქ. - ცარიელია!

ქ. - მაინც გესვრით.

მ. ქ. - გეუბნებით, ცარიელია!

ქ. - გესე...

მ. ქ. - ნაბიჭვარო! (ქ.-ს ეცემა)

იარაღი ვარდება. **მ. ქ.** ფეხში იჭრება. ცოლი კარებში შემოიხედავს და გადის.

სცენა მეორე

ქ. - ხომ გეუბნებოდით.

მ. ქ. - სულელი ხართ.

ქ. - თვალეებში მიყურეთ. (თვალეებში ჩახედავს) გეშინიათ... (საფეთქელზე იარაღს ადებს) სთქვით რამე.

მ. ქ. - რა ვთქვა?!

ქ. - რაც გინდათ... გულის მანკი მართლა მაქვს. სთქვით რამე. ნუ ინძრევით.

მ. ქ. - ფეხი მტკივა.

ქ. - მართლა? გაიცინეთ.

მ. ქ. - პა-პა... (ცდილობს გაიცინოს) არ გამომდის. სხვა რამე მთხოვეთ.

ქ. - გაიხადეთ.

ერკინული
პ ა უ ზ ა ბინჯლირთქა

გაიხადეთ!

მ. ქ. წელს ზემოთ იხდის. **ქ.** მხარზე თავს დაადებს.

მ. ქ. - აჰ! (იატაკზე ვარდება) მომკალით! (ტირის)

ქ. - პა-პა! (იციანის) გასაღები!

მ. ქ. - პმ! (კენესის)

ქ. - მართლა მოგკლავთ, არ გეუბნებთ. (ფეხით პერანგს მიუკვდებს) ჩაიცვით.

მ. ქ. - აი, იქ ბინტია და მომანოდეთ.

პ ა უ ზ ა

გთხოვთ. სად მიდიხართ?

ქ. - თქვენმა ცოლმა მოგანოდოთ.

მ. ქ. - არა!

ქ. - ნადირალა ხართ! (ბინტს ესვრის)

მ. ქ. - მომეშველეთ.

ქ. - რა?!

მ. ქ. - სისხლი მაინც მომწმინდეთ.

ქ. - თვითონ მოწმინდეთ.

მ. ქ. - ოჰ, ღმერთო, პმ! (კენესის) თქვენზე უკეთესი ნარმოდგენა მქონდა.

ქ. - ამიტომ გინდოდათ ჩემი მოკვლა? მომეცით ბინტი. ახლა ჩემი ჯერია. მოითმინეთ.

მ. ქ. - პმ! (კენესის)

ქ. - არ გაინძრეთ.

მ. ქ. - პმ! (კენესის)

ქ. - არ გაინძრეთ! (მაგიდიდან სივარეტს იღებს, პირში იღებს და ასანთს ეძებს)

მ. ქ. - ენევით?

ქ. - არა!

მ. ქ. - პა-პა! (იციანის)

ქ. - (სივარეტს პირიდან იღებს, დახედავს და აკვდებს) არ... (იარაღს უმიზნებს)

პ ა უ ზ ა

მ. პ. - კარგით ერთი, იქით გასწვრივით.

პ. - როგორ ხართ?

მ. პ. - ცუდად.

პ. - თვალეები ხომ არ გიბნელდებათ?

მ. პ. - რატომ მეკითხებით?

პ. - სუნთქვა...

პ ა უ ზ ა

ბევრი სისხლი დაკარგეთ. გასალევი მომეცით.

მ. პ. - არა...

პ. - გასალევი მომეცით.

მ. პ. - არა მაქვს.

პ. - ჩემი ბრალი არ არის, თქვენ მიძულელებ (ჭრილობაზე ფეხს აჭერს).

მ. პ. - აააა!

პ. - გასალევი! (ჯიბიდან ამოაღებს) მშვიდობით! (იარაღს დაადგებს. კარში გასალევის უყრის) ფუჰ! (გასალევის მოისვრის)

მ. პ. - (იარაღამდე მიბოხდება, იღებს, კ.-ს უმიზნებს) ნაბიჯი არ გადმოდგათ! ხომ ვითხარით, არა მაქვს მეთქი. ოჰ... (კენესის) ჩემს ცოლს აქვს. მიდით და გამოართვით.

პ ა უ ზ ა

პ. - არა, იქვერ შევალ, მერიდება... მე თქვენს ცოლს არ ვიცნობ. მე თქვენს ცოლს არ ვიცნობ, მე თქვენს ცოლს მართლა არ ვიცნობ.

მ. პ. - ჩემი ცოლი...

პ. - შეუძლებელია...

მ. პ. - რა არის შეუძლებელი?

პ. - საიდან მიცნობს? არასოდეს... არასოდეს არსად შემხვებდრია... მისი თვალეების ფერიც კი არ ვიცი.

მ. პ. - ენევა... მიმაღავს, რომ ენევა.

პ. - თქვენ...

მ. პ. - უკან დაიხიეთ.

პ. - ღმერთო ჩემო!

მ. პ. - დედათქვენი ახლა სად არის?

პ. - არ ვიცი. *ერქვენი*

მ. პ. - მოკვდა? *ნიკლირთქა*

პ. - არ ვიცი. არაფერი არ ვიცი. სულელს რატომ მეძახით? თქვენს ცოლს მართლა არ ვიცნობ. დამიჯერეთ, დღეს პირველად ენახე... შეიძლება პირველადაც არა... არ ვიცი, ყურადღება არ მიმიქცევია... გასაკვირი აქ არაფერია... დილაადრიან გავდივარ და შინ გვიან ვბრუნდები... დალლილი... იურისტი ვარ. ყურადღება მხოლოდ ერთ რამეზე მაქვს მიპყრობილი... ჩემს საქმეზე... სხვას არაფერს...

მ. პ. - მოგწონთ?

პ. - რა?

მ. პ. - ჩემი ცოლი.

პ. - ღმერთო ჩემო, რა თქმა უნდა, არა... მამატიეთ... თქვენი ცოლი ძალიან ლამაზია, მაგრამ არ მომწონს, ნამდვილად არ მომწონს.

მ. პ. - სულელო, ჩემი ცოლი ყველას მოსწონს.

პ. - ცდებით, მე არ მომწონს.

მ. პ. - შეუძლებელია.

პ. - რატომ არის შეუძლებელი? ყველაფერს წინასწარ ვგეგმავ, ვალაგებ... რომ მერე... რატომაა შეუძლებელი? თავს კარგად ვიცნობ. უღირსი საქციელი არასოდეს ჩამიდენია. ვიცი, რა შეიძლება ჩაიდინოს კაცმა და რა არა. ზუსტად ვიცი რისი პატიებაა შესაძლებელი. თავისუფალი ვარ, ბუნებით ნესიერი... ბოლოს და ბოლოს ყველა ქალი ერთმანეთს ჰგავს. დიდი პრეტენზიები არასოდეს შექონია. ბუნებით ნესიერი კაცი ვარ. თქვენი ცოლი...

მ. პ. - გიყვართ.

პ. - რა ბრძანეთ?

მ. პ. - გამოგიჭირეთ (მიზანში იღებს).

პ. - დავიღუპე (მუხლებზე ეცემა).

მ. პ. - აღიარეთ, რომ ჩემი ცოლი თქვენთან...

პ. - რომ ვალიარო, გამოშვებთ?

პ ა უ ზ ა

მ. პ. - გაგიშვებთ.

პ. - დადის.

მ. პ. - სტყუით.

პ. - არა, არ გატყუებთ. ჩემს სიცოცხლეში ტყუილი არ მითქვამს. დადის... დადის.

მ. პ. - დიდი ხანია?

პ. - ასე, იქნება ერთი წელი, შეიძლება მეტიც. აი, რომ სთქვით ღამ-ღამობით... ჩემთან დადის... მთელი ღამე ერთად ვართ... სანოლში...

მ. პ. - მასხარა ხართ!

პ. - მომკლავთ?

პ ა უ ზ ა

მ. პ. - არ მოგკლავთ. ჰმ! (კენების) წყალი მომიტანეთ.

პ. - როგორც კი შევბრუნდები, მესვრით.

მ. პ. - (იარაღს იატაკზე დებს) არ გესვრით. წყალი მომიტანეთ.

სტენა მსნაში

პ. - მე გულის მანკი...

მ. პ. - ვიცი. დედათქვენმა... სად არის ახლა?

პ. - მას მერე სულ ენაზე მადგას...

მ. პ. - გაჩუმდით.

პ ა უ ზ ა

პ. - ქალიშვილი მყავს. ეს ორი წლის წინანდელი ფოტოა. (ფოტოს აწვდის) თუმცა, მერე აღარც შეცვლილა. ისეთივე დარჩა...

მ. პ. - გათხოვილია?

პ. - ორი შვილი მყავს, ბიჭები.

მ. პ. - კარგი ბავშვებია.

პ. - გამუდმებით თავში მიზის. ვცდილობ სხვა რამეზე ვიფიქრო, მაგრამ არ გამომდის. არაფრით არ მავინყდება.

მ. პ. - რა არ გაეინყდებათ?

პ. - სულ თან დამყვება... როგორც მორჩილი ბავშვი იყო... ჩემი შვილი.

მ. პ. - რა მოუვიდა? ერქვენსულ!

პ. - მოკვდა. ბრმა შემთხვევით სხვერპლა. (სახეზე ხელებს იფარებს)

პ ა უ ზ ა

ვერ გადავარჩინე. ახლა ვფიქრობ...

პ ა უ ზ ა

რალა მნიშვნელობა აქვს, რას ვფიქრობ.

პ ა უ ზ ა

(წამოდგება) გვიანია. შინ წავალ... დავენები და დავიძინებ. ძილი ნებისა (ხელს ართმევს).

მ. პ. - დარჩით.

პ. - ჰა?

მ. პ. - გშიათ?

პ. - არა მგონია.

მ. პ. - მე მშია. დილიდან არაფერი მიჭამია. დალევთ?

პ. - (იციინის) მიყვარს.

მ. პ. - მეც, მეც მიყვარს.

პ. ახსამს. ჭიქებს უჭახუნებენ.

პ ა უ ზ ა

სკოლაში ერთი გოგო მომწონდა. კალიებს ვიჭერდი და ჯიბეში ვუსვამდი-ხოლმე.

პ. - მახსოვს. სკოლის დირექტორთან დავასმინათ.

იციინიან

მ. პ. - თქვენ?

პ. - რა მე?

მ. პ. - არავინ მოგწონდათ?

პ. - მომწონდა.

მ. პ. - მერე?

პ. - რა მერე?

პ ა უ ზ ა

აღარ მახსოვს, აღარაფერი აღარ მახსოვს (იციინის).

მ. პ. - წარმოიდგინეთ, ჩემი ცოლი...

პ ა უ ზ ა

ლაჩარი ხართ.

პ. - ვარ. თქვენ თუ გსურთ, ვარ. (სუამს)

მ. პ. - ნაძირალა ხართ.

ქ. - ვარ. თავი დამანებეთ (ისბამს და სვამს).

მ. ქ. - სულელი...

ქ. - სულელი არა ვარ.

მ. ქ. - ხართ.

ქ. - არა ვარ.

მ. ქ. - გაეთრიეთ აქედან!

ქ. - გასაღები არა მაქვს.

მ. ქ. - ჩემს ცოლს გამოართვით.

ქ. - ბოლოს და ბოლოს...

მ. ქ. - ჩემი ცოლი...

ქ. - რა?

მ. ქ. - ჩემი ცოლი...

ქ. - რა თქვენი ცოლი?!

მ. ქ. - ენევა. მე მიმაღავს, რომ ენევა.

ქ. - რას მეუბნებით?!

მ. ქ. - ნაბიჭვარი ხართ.

ქ. - მართალია, ოღონდ სანახევროდ ვარ.

მ. ქ. - არა, თავიდან ბოლომდე ნაბიჭვარი ხართ.

ქ. - ვარ. რა მოგივიდათ?

მ. ქ. - (ხარხარებს) კალია გამახსენდა. რატომ არ იცინით?

ქ. - ჰა-ჰა! (იცინის)

მ. ქ. - გეშინიათ.

ქ. - არა! (იცინის)

მ. ქ. - ხომ გითხარით, ლაჩარი ხართ-მეთქი.

ქ. - გულის მანკი მაქვს. აი, ახლაც მენყება (კანკალებს). მეძინება (წეება).

მ. ქ. - არ ვაბედოთ!

ქ. - რა გინდათ ჩემგან?!

მ. ქ. - პალვა რატომ არ გიყვართ?!

ქ. - მიყვარს! მიყვარს!

მ. ქ. - მაშინ რატომ არ ქამთ?!

ქ. - ვქამ! (ქამს) დედამ ხუთი წლიდან ამტოვა. მას მერე...

მ. ქ. - სად არის დედათქვენი?!

ქ. - არ ვიცი!

მ. ქ. - რატომ არ იცით?!

ქ. - არ ვიცი! *ერკინული*

მ. ქ. - რატომ არ *მეცხმითქა*

ქ. - მომკალით და გაათავეთ. მეტი აღარ შემიძლია!..

მ. ქ. - ფეხი მტკიცია...

ქ. - რა გინდა ჩემგან?

მ. ქ. - ჩემი ცოლი...

ქ. - ღმერთო ჩემო... (ტირის)

სცენა მეოთხე

მ. ქ. - გძინავთ?.. რა თქმა უნდა, ყველა ნოხი კოლექციისთვის არ გამოდგება. ნოხებს გარკვეული შერჩევა სჭირდება... კარგია, რომ გძინავთ... (იარაღს აპრიალებს) ამისთვის ცოდნა საჭირო... და სიფრთხილე, მეტისმეტი სიფრთხილე. ჩემს ცოლს შესანიშნავი გამოვლება აქვს. (საძინებლის კარი იღება და მალევე იხურება) ხედავთ?.. თქვენ გელოდებით. ათი წელია გელოდებით. ათი წელია ძილში თქვენს სახელს იმეორებს და როდესაც ვეხვევი, ვგრძნობ, რომ თქვენზე ფიქრობს. ათი წელია გულზე ლოდით მადევს ეს ამბავი. ჩემმა ცოლმა არ იცის, რომ ეს ვიცი. არც არასოდეს ვეტყვი. მე მიყვარს ჩემი ცოლი, ამიტომაც ვითმენ. ჩემმა ცოლმა იცის, რომ მიყვარს და ესმის ღამ-ღამობით სამზარეულოში როგორ ვტირი-ხოლმე. ჩემს ცოლს ამ დროს, სინდისი ქენჯნის და თავს იმძინარებს. ჩემი ცოლი... (ქ. შეიშუშუნება) ნოხების კოლექციას... სუსტია და უბედური, როგორც ყველა ქალი. ათი წელია გელოდებით, თქვენ კი მისთვის ერთხელაც კი არ შეგიხედავთ.

პ ა უ ზ ა

თქვენი მოკვლა ჩემმა ცოლმა მირჩია. მეც გადავწყვიტე მოგკლათ. ხვალ დილით ნოტარიუსი მოვა, თქვენს ბინას ჩვენ დაგვიმტკიცებს. იარაღის ყიდვაც ჩემმა ცოლმა ითავა, შეეშინ-

და, ვაითუ მე... მიყვარს ჩემი ცოლი და ამიტომაც დაეთანხმდი. აი, ახლაც თქვენ გელოდებით.

პ ა უ ზ ა

მომბეზრდა... ათი წელია... მეტი აღარ შემიძლია... ოპ, ღმერთო, გაუთავებელი წუნუნნი, ლანძღვა... სიზმარშიც ეს ნოხები მესიზმრება. სულ ნოხები და ნოხები... იცით, რამდენი ფული უნდა ნოხებს?! არ იცით. არაფერი არ იცით. არც მე ვიცი. რა, გგონიათ ვიცი როდის დალაგდება ეს ანენილი ქვეყანა? არასოდეს. იმიტომ, რომ თქვენც ისეთივე ლაჩარი ხართ, როგორც მე... ლაჩარი. ჩემი ცოლი კი ნოხების კოლექციას... (იციან) მთელი ფული ამ ოხერ ნოხებს შევალე... ცარიელი თეთრი კედლები მენატრება, როგორც თქვენი სახლის კედლებია. მტვერი მეზიზღება... დილით ადუქი, სამსახურში წადი, ერთიდან მეორეში, მეორედან... განმენდთ თუ არა, მობრუნდებით და ზედ ისეც მტვერია. ქვეყანაზე არაფერი მინახავს, სრულიად არაფერი. ჩვენი ქალაქიდან ფეხი არასოდეს გამოდგამს. საზოგადოება მბოჭავს, მრცხენია და მშიერ ვირთხასავით სიბნელეში ყოფნას ვამჯობინებ... იცით, რამდენი ფული უნდა ნოხებს?! არ იცით! არც არავინ იცის როდის დალაგდება ეს ანენილი ქვეყანა. დასწყევლოს ეშმაკმა! წყალსაც წაუღია... (ტორის) წყალსაც წაუღია. თითოც კი არ გამინძრევია...

ქ. - მაპატიეთ.

მ. ქ. - ჰა?!

ქ. - საპირფარეშო... მთელი საღამო ვითმენ.

მ. ქ. საძინებლის კარზე მიუთითებ. კაცს შარვალზე ხელი უკიდია, საძინებლის კარს ალუბს და ცივად კეტავს.

მაპატიეთ?!

მ. ქ. - რა ვინდა?!

ქ. - მეტის მოთმენა აღარ შეიძლება!

ლია!

მ. ქ. - გშოათ?

ქ. - რა ბრძანეთ?!

მ. ქ. - ქალვა...

ქ. - აააა!

მ. ქ. - პირდაპირ და მარჯვნივ.

ქ. - გმადლობთ. (შარვალზე იხუდება) გმადლობთ.

მ. ქ. - რა ჰქენით?

ქ. - მთელი საღამო... მაპატიეთ.

მ. ქ. - ფუჰ! მომშორდით! (იციან)

ქ. - გემუდარებით, მაპატიეთ.

მ. ქ. - მოშორდით აქედან.

ქ. - (ნოხს იდაყვით წმენდს) ვითმინე, ვითმინე, ბოლოს და ბოლოს მეც ადამიანი ვარ, თქვენნაირი...

მ. ქ. - თქვენ გულის მანკი გაქვთ...

ქ. - მაქვს, მაქვს!.. მერე რა მოხდა, რომ მაქვს?! თქვენც რაღაც ალბათ განუხებთ, თუ არადა აუცილებლად შეგანუხებთ. ყველას რაღაც ანუხებს. შეიძლება განუკურნებელი სენითაც კი გახდეთ ავად, ან იქნებ უკვე ხართ კიდეც ავად და მიმალავთ... ჩამკეტეთ ოთხ კედელში და გარეთ არ მიშვებთ. ძილის საშუალებასაც არ მძლევთ. მე გულის მანკი მაქვს. ჩემთვის არ შეიძლება უძილობა. მიმიფურთხებია თქვენი კოლექციისთვის. კისერიც გიტეხიათ...

პ ა უ ზ ა

მ. ქ. - ქვეშაფსია.

ქ. - თავი დამანებეთ!

მ. ქ. - ჩემი ცოლი...

ქ. - თავი დამანებეთ!..

მ. ქ. - ღამ-ღამობით არსადაც არ დადის.

ქ. - ვიცი.

პ ა უ ზ ა

მ. ქ. - ხომ მოგწონთ?

ქ. - მომწონს.

მ. პ. - პა-პა! (იციანის)

ქ. - რა გაციინებთ?

მ. პ. - უყვარხართ.

ქ. - შეძინება.

მ. პ. - მართლა გეუბნებით.

ქ. - თავი დამანებეთ...

მ. პ. - (იციანის) არ გატყუებთ.

პ ა უ ზ ა

ნაიყვანეთ და ნადით.

ქ. - შეხუმრებით?!

მ. პ. - არა. ეს ნოხებიც თან გაიყო-
ლეთ.

ქ. - რა ჯანდაბად მინდა ეს ნოხე-
ბი?!

მ. პ. - თუ ჩემი ცოლი გინდათ, ნო-
ხებიც უნდა გინდოდეთ.

ქ. - მერედა, ვინ გითხრათ, რომ
თქვენი ცოლი მინდა?! ცოლი თქვენია
და თქვენვე გყავდეთ.

მ. პ. - ჩემი ცოლი...

ქ. - მომწონს, ძალიანაც მომწონს...
ვეკიდებთ, ისე მომწონს... ჭკუა შეკარ-
გება, ისე მომწონს...

მ. პ. - მოგკლავთ!

ქ. - რა?!

მ. პ. - თუ არ ნაიყვანთ, მოგკ-
ლავთ...

ქ. - მე...

მ. პ. - თქვენი იყოს, ეს ნოხებიც
თქვენი იყოს, ეს სახლიც თქვენი იყოს.
ყველაფერს მოგცემთ, ყველაფერს,
რაც მოგესურვებათ, მთხოვეთ,
ოღონდ ახლავე ნაიყვანეთ და მომ-
შორდით! (ტირის)

ქ. - მე ჩემი სახლიც მყოფნის.

მ. პ. - მოგკლავ! (ყელში სწევება)

ქ. - მომკალით!.. რა, გგონიათ,
მართლა სულელი ვარ და ვერ ვამჩნევ
თქვენი ცოლი როგორ მიყურებს-
ხოლმე?! თვალები ებინდება და მკერ-
დი უთრთის. ათი წელია, აი, ეს თვალე-
ბი თქვენს ცოლს ხედავს. ლამაზია,
ბევრ ქალზე ლამაზი. ეს მე თქვენზე

არანაკლებ ვიცი. ათი წელია, ყოველ
დღით, ნახვალთ თუ არა, ტირის, მეს-
მის მისი ტირილი და სიკვდილი მინდე-
ბა. თქვენ რა, გგონიათ, ადამიანი არა
ვარ? მე მიყვარს თქვენი ცოლი, ვერც
კი წარმოიდგენთ როგორ მიყვარს...
(ტირის) დედაჩემმა ხუთი წლისა დამ-
ტოვა. ბავშვობაში ერთი გოგო მომ-
წონდა, მამაჩემმა ცოლად შეირთო.
ცოლი არასოდეს მყოლია, არც ქალიშ-
ვილი, განა იმიტომ, რომ არ მინდა
მყავდეს, ძალიანაც მინდა, მაგრამ არ
შემიძლია... უბრალოდ, არ შემიძლია.

მ. პ. - ეგ ვისი ფოტოა?

ქ. - არ ვიცი, ქუჩაში ვიპოვე.

მ. პ. - პა-პა! (იციანის)

ქ. - რა გაციინებთ?

იციანია

სცენა მესამე

მ. პ. - როგორ წვიმს გარეთ... არც
არასოდეს გადაიღებს. ქარი ქრის და
ფესვიანად გლეჯს ხეებს. სახლებს სა-
ხურავებს ხდის. ათასი ომი, შიმშილი,
სიგიჟე ანადგურებს ერებს, მნიშვნე-
ლოვნად აფერხებს ცივილიზაციას...
ფულს, გუზგუზებს სხეული და გადმო-
დის იქედან ათასგვარი ბოლმა, შური
ლავასავით ედება ქვეყანას, წევს...

ქ. - თქვენი ცოლი შესანიშნავად
უკრავს...

მ. პ. - ბედნიერება ფუჭი, ცარიე-
ლი სიტყვაა...

ქ. - ვერც კი წარმოიდგენთ, ისე შე-
სანიშნავად უკრავს...

მ. პ. - აი, ეს არის მთავარი.

ქ. - შუადღიდან საღამომდე...

მ. პ. - ახლა მივხვდი... (იციანის)

ქ. - უკრავს.

მ. პ. - როცა ცალი ფეხი სამარეში
მაქვს... (იციანის)

ქ. - თქვენი ცოლი...

მ. პ. - ჩემთან არასოდეს ყოფილა ბედნიერი...
 პ. - მე...
 მ. პ. - არც მე... ნახეთ, როგორი ქარია გარეთ.
 პ. - მიყვარს თქვენი ცოლი.
 მ. პ. - შუქი რატომ ჩააქრეთ?
 პ. - ანთია.
 მ. პ. - (იცინის) მაშინ რატომ ველარ გხედავთ?
 პ. - ყველაზე უკეთ ახლა მხედავთ.
 მ. პ. - ვერაფერს ვხედავ.
 პ. - არც არაფერია, რომ დაინახოთ.
 მ. პ. - სრული უკუნია.
 პ. - დღე დიდი ხანია არ ყოფილა.
 მ. პ. - ხმა?!

პ. - რა ხმა?
 მ. პ. - ხმაც აღარ მესმის...
 პ. - არც არაფერს ესმის...
 მ. პ. - ვკვდები?...
 პ. - ვკვებით.
 ვიბეში ცხვირსაბოცისთვის ხელს ჩაიყოფს და გასაღებს იღებს. საძინებლის კართან მიდის და გასაღებით აკაკუნებს
 თქვენი ქმარი გარდაიცვალა.
 მ. პ. -ს ცოლი გამოდის. ქმარს დახედავს. კაცს მოეხვევა.
 მ. პ. ც. - აქედან ჭერში კიბეს გავჭრით.
 პ. - მაპატიეთ...
 კარს გასაღებით აღებს და გადის.

დასასრული

